

ע"פ 2947/19 - מדינת ישראל נגד יונתן לטוין, פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2947/19

ע"פ 3037/19

לפני:

כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

מדינת ישראל

המערערת בע"פ 2974/19
והמשיבה בע"פ 3037/19:

נגד

יונתן לטוין
פלוני

המשיב בע"מ 2974/19
והמערער בע"פ 3037/20:
המשיב בע"פ 3037/20

ערעורים על הכרעת דינו מיום 6.1.2019 וגזר דינו
מיום 19.3.2019 של בית המשפט המחוזי בירושלים
בת"פ 33815-02-16 שניתנו על ידי כב' השופט
אלכסנדר רון

י"ח בחשון התשפ"א (5.11.2020)

תאריך הישיבה:

בשם המערערת בע"פ 2974/19 עו"ד נורית הרצמן
והמשיבה בע"פ 3037/19:

עו"ד אלי כץ; עו"ד עמוס לוי
בעצמו

בשם המשיב בע"פ 2974/19
והמערער בע"פ 3037/19:
בשם המשיב בע"פ 3037/19:

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1.

לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' רון) בת"פ 33815-02-16 מיום 6.1.2019, בגדרה הורשע המערער בע"פ 3037/19 והמשיב בע"פ 2947/19 (להלן: המערער) בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא, ושני ערעורים על גזר דינו מיום 19.3.2019 – המערער מלין על חומרתו, ואילו המשיבה בע"פ 3037/19 והמערער בע"פ 2947/19 (להלן: המשיבה) מלינה על קולת העונש.

כתב האישום וההליך בבית המשפט המחוזי

2.

נגד המערער הוגש כתב אישום ביום 16.2.2016 המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא, לפי סעיפים 329(א)(1) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. העובדות הצריכות לענין פורטו על ידי בחוות דעתי בע"פ 205/19 לברוב נ' מדינת ישראל (7.6.2020; להלן: ענין לברוב) בהתייחס לאחד משותפיו של המערער, ולהלן יובאו עיקרן בתמצית.

על פי המתואר בכתב האישום, החל משנת 2013 שררה תחרות עסקית בין המערער, וטרינר במקצועו, לווטרינר ירון דגן (להלן: המתלונן), על רקע עסקיהם הסמוכים בעיר בית שמש. בעקבות התחרות, פנה המערער אל חברו, אריה ינקו (להלן: ינקו) במועד כלשהו בשנת 2014, וביקש ממנו לפגוע במתלונן תמורת סכום של 20,000 ש"ח. ינקו פנה אל אדם אחר כדי שיבצע את התקיפה, אך אותו אדם חזר בו מהסכמתו לתקוף את המתלונן, והדבר ירד מעל הפרק לזמן מה.

כשנה ומחצה לאחר ניסיון זה, במהלך חודש ספטמבר 2015, פנה המערער אל ינקו בשנית, וביקש ממנו לשבור את ידו של המתלונן על מנת שלא יוכל לעסוק במקצועו כווטרינר ולהתחרות בו. המערער אף סיפק לינקו פתקים המזוהים עם ארגון זכויות בעלי חיים בשם "אנונימוס" וביקש ממנו לפזרם בזירת התקיפה על מנת להטעות את רשויות החקירה באשר למניעים שבבסיס תקיפת המתלונן.

בעקבות האמור, פנה ינקו אל בן חלפון (להלן: בן), וביקש ממנו לפגוע במתלונן תמורת תשלום מסוים. בן הסכים ופנה ל-3 נוספים (שייקראו ביחד: התוקפים) וביקש את עזרתם בביצוע התקיפה. ביום 25.11.2015 בסמוך לשעה 01:00 בלילה, התקשרו התוקפים אל המתלונן וביקשו את עזרתו בסיוע לכלב פצוע הנמצא באצטדיון נטוש סמוך לעיר בית שמש. המתלונן נענה והגיע לאצטדיון, שם המתינו לו התוקפים כשהם חבושים במסכות ובכפפות, והיכו אותו מכות נמרצות בכל חלקי גופו. זמן קצר לאחר סיום

התקיפה יצר ינקו קשר עם המערער, קיבל ממנו את התמורה הכספית שהובטחה לו, והעביר ליתר התוקפים את חלקם.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות מרובות ושברים שבגנים אושפז בבית החולים למשך שבוע, ואף נאלץ לעבור ניתוח בידו השמאלית.

לשלמות התמונה יצוין כי יתר המעורבים בפרשה הורשעו במסגרת כתבי אישום נפרדים שהוגשו נגדם (כמפורט בענין לברוב בפסקה 3); ואילו כתב האישום נגד ינקו נמחק לאחר שהעיד נגד המערער במסגרת הסכם "עד מדינה" שנחתם עמו.

3. בהכרעת דין מנומקת ומפורטת, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, תוך שהאמין לעדותו של ינקו לפיה המערער "הזמין" את תקיפת המתלון, וקבע כי עדות זו משתלבת היטב במארג הראיות הכולל, ונמצאו לה תוספות ראיות למכביר העולות כדי סיוע לעדות.

בפתח דבריו עמד בית המשפט המחוזי על כך שהמערער לא כפר בפגיעת התוקפים במתלון; בקשר שבין ינקו לתוקפים; או בכך שניהל מערכת יחסים חברית עם ינקו בתקופה של כ-20 שנים עובר לתקיפה. יריעת המחלוקת בין הצדדים עסקה אפוא בשאלה אחת בלבד: האם המערער ביקש מינקו לפגוע במתלון, או שמא לא היה לו כל קשר לתקיפה עובר לביצועה?

4. בית המשפט המחוזי מצא כמהימנה את עדות ינקו לפיה המערער ביקש ממנו לפגוע במתלון תמורת תשלום בסך 20,000 ש"ח. ובית פירוט: ינקו העיד כי המערער פנה אליו כשנתיים עובר לביצוע התקיפה וביקש ממנו לפגוע במתלון. ינקו פנה לישי חלפון (אביו של בן, להלן: ישי) כדי שסייע לו בכך, אולם לבסוף התקיפה הזו לא יצאה אל הפועל.

ינקו המשיך והעיד, כי בחלוף הזמן פנה אליו המערער בשנית וביקש ממנו "לנטרל" את האפשרות של המתלון להתחרות בו על ידי פגיעה בידו. משכך, פנה ינקו לישי, וביקש ממנו לפגוע במתלון עבורו. ישי אומנם סירב, אך במקביל נוצר קשר בין ינקו לבין בן (כזכור בנו של ישי), אשר קיבל על עצמו את ביצוע התקיפה.

סמוך לאחר תקיפת המתלון, כך לפי עדות ינקו, התקשר אליו בן ועדכן אותו כי המתלון נפגע. בבוקר המחרת פנה ינקו אל המערער, עדכן אותו בדבר התקיפה, וקיבל ממנו מקדמה על התמורה שהובטחה לו. בהמשך לכך, לאחר שווידאו השניים את תוצאות הפגיעה, העביר המערער לינקו את יתרת התמורה בגין ביצוע התקיפה.

נוסף על כך העיד ינקו, כי סבר שהמשטרה בעקבותיו לאחר תרגיל חקירה שנעשה לו, במהלכו נשלח אליו ישי בלילה שבין 8-9 בדצמבר 2015, וניסה לשוחח עמו אודות מעורבותו בתקיפת המתלון. בעקבות זאת הסיק ינקו כי הוא עלול להיעצר, ועל כן פנה אל המערער בבוקר המחרת בבהילות, וביקש את עזרתו ברכישת כרטיס טיסה לחוץ לארץ. המערער נענה ושילם בכרטיס האשראי שלו תמורת כרטיס טיסה לאמסטרדם עבור ינקו, ואף מימן עבורו את שכר טרחת עורך דינו לאחר שנעצר בשדה התעופה.

בית המשפט המחוזי מצא כי "ראוי לזכות את עדות ינקו בהערכת מהימנות גבוהה מאוד" וכי "גרסת עד המדינה – סדורה,

עקבית, מפורטת, ומתקשה אני להצביע בה על כשל כלשהו שיכרסם בקוהרנטיות הרבה המאפיינת אותה מראשית ועד אחרית" (עמ' 14 ו-17 להכרעת הדין, בהתאמה). בית המשפט התרשם מכנות גרסתו של ינקו, בין היתר לאורתחושת הבושה העצמית שחש מכך שהחליט לבגוד בחברו – המערער.

5. עוד נקבע, כי אף שיש ממש בטענה להיעדר תיעוד חזותי של חלק מחקירות ינקו עובר למועד שבו הסכים לשמש עד מדינה, אין בכך כדי להקים חשש כי חוקרי המשטרה הביאו אותו למסור עדות שקר באשר למערער. זאת, בפרט לנוכח הראיות הרבות התומכות בעדותו אשר הוכחו באופן עצמאי ונפרד ממנה, שעיקריהן יפורטו להלן:

המערער שילם מכרטיס האשראי שלו על הטיסה שהזמין ינקו לאמסטרדם כדי להימלט מהארץ; שוחח בעצמו עם חברת נסיעות לצורך הזמנת הכרטיס; הבטיח לינקו שימצא דרך להעביר לו כספים ל"איפשהו באירופה" כדי שיוכל להגיע למקום מגוריו בקנדה; ואף שילם את שכר טרחת עורך דינו של ינקו לאחר מעצרו, והתעדכן מעורך הדין אודות מצבו המשפטי.

כמו כן, סבר בית המשפט כי אמירת המערער לחוקרי המשטרה שכאשר הבינשנעצר חשוד בתקיפת המתלון בשדה התעופה מיד "ניחש" שמדובר בינקו – מהווה כמעט הודאת בעל דין המצביעה על מודעות מצדו למעורבותו של ינקו בתקיפת המתלון.

6. לעומת המהימנות הרבה שייחס בית המשפט לעדות ינקו, נדחתה גרסת המערער בעדותו לפיהביצע את הפעולות האמורות כדי לסייע לינקו במצוקתו, מבלי שהיתה לו מעורבות כלשהי בביצוע תקיפת המתלון. בית המשפט מצא כי גרסה זו דחוקה ובלתי הגיונית, תוך שנקבע כי ככל שמערכת היחסים בין השניים היתה כה קרובה והמערער היה מוכן לעשות רבות למען ינקו, קשה להעלות על הדעת טעם כלשהו לכך שינקו יעליל עליו עלילת שווא.

בית המשפט המחוזי הוסיף ודחה את טענת המערער שלפיה סייע לינקו בשל חששו ממנו. בהקשר זה נקבע, כי מדובר ב"גרסה כבושה" ומאוחרת אשר לא באה לידי ביטוי בהודעותיו במשטרה או בחקירתו הראשית בבית המשפט, ואף נסתרה מתיאור מערכת יחסיהם הכללית, ובין היתר, מהעובדה שהמערער הפקיד את ביתו בידי ינקו בעת נסיעתו לחוץ לארץ, כחודש לפני ביצוע התקיפה.

7. אשר למניעים שעמדו בבסיסביצוע העבירה, נקבע כי יכול והזמנת התקיפה אירעה על רקע התחרות העסקית בין המערער למתלון; ואפשר גם שבבסיסהעמדה איבתו ארוכת השנים של המערער למתלון, בין היתר, על רקע מעורבותו בניסויים בבעלי חיים (כעולה בין היתר מהודעות המערער בחקירותיו במשטרה). מכל מקום נקבע, כי מניעים אפשריים אלו, העולים מדברי המערער עצמו, יכולים לשמש כחיזוק נוסף למעורבותו בתקיפה, בפרט לנוכח הפתקים שנתפסו בזירת התקיפה.

8. בית המשפט המחוזי הוסיף ופירט, בבחינת למעלה מהצורך, את הממצאים הסיגינטיים שהוצגו בהליך אשר מתיישבים עם אופן תיאורו של ינקו את שיחותיו ופגישותיו עם המערער; ציין כי המערער "השתולל" בעת מעצרו על ידי המשטרה, לאחר ששמע

שבידי השוטרים צו חיפוש המאפשר לערוך חיפוש בביתו, כעולה מעדויות השוטרים שהגיעו לביתו לעצור אותו; ודחה את טענות המערער באשר לאי-התאמות קלות בין עדותו של ינקו לבין הראיות האובייקטיביות הקיימות בתיק. בהקשר אחרון זה נקבע, כי סתירות אלו מתייחסות ל"נקודות שוליות" בעדות ינקו, ואין בהן כדי לפגוע במהימנותו באשר לליבת האירועים המיוחסים למערער.

לבסוף, נדחתה טענתו החלופית של המערער לפיה המעשים המיוחסים לו אינם עולים אלא כדי "שידול" [של ינקו] לשידול [של התוקפים]. בהקשר זה נקבע, כי "הזמנת" תקיפתו של המתלונן על ידי המערער והבטחת תשלום מצדו תמורתה, עולות בבירור כדי ביצוע בצוותא.

9. בגזר דינו קבע בית המשפט המחוזי, כי לנוכח היות המערער מבצע בצוותא עם יתר התוקפים, הרי ש"הנכון והצודק הוא לראות את כל הנאשמים בסירה אחת אף לענין העונש". משכך, ומשמתחם הענישה באשר ליתר התוקפים נקבע על 7-12 שנות מאסר, נקבע כי כך נכון להעמיד את מתחם הענישה אף בעניינו של המערער.

בבואו לגזור את עונשו בתוך המתחם, נשקלו לחומרא תוצאות האירוע ובכללן, הנזקים הפיזיים הקשים שנגרמו למתלונן, לצד הנזקים הנפשיים והכלכליים שנגרמו לו ולמשפחתו. כן נלקחה בחשבון החומרה המיוחדת הטמונה בהזמנת תקיפת יריב על רקע תחרות עסקית, אשר יש בה כדי לערער את סדרי החברה באופן משמעותי וקשה.

מנגד, נשקלו לקולא היעדר עבר פלילי לחובת המערער, ואף ניתן משקל "מוגבל ומידתי" לתקופה שבה היה משוחרר בתנאים מגבילים במשך ניהול משפטו.

לאור כל האמור, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 7 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין; פיצוי למתלונן בסך 250,000 ש"ח; וקנס בסך 25,000 ש"ח.

טענות הצדדים בערעור על הכרעת הדין

10. בנימוקי ערעורו המפורטים (הנפרשים על פני למעלה מ-60 עמודים) מלין המערער על האופן שבו העריך בית המשפט המחוזי את עדות ינקו ואת התוספות הראייתיות שנלוו לה. טענתו בעיקרה היא, כי קודם לחקירתו מיום 8.2.2016 שבהפירט ינקו בפני חוקרי המשטרה את גרסתו המפלילה את המערער (הודעה המכונה "עדות הניקיון"), נחקר ינקו לפחות בחמש הזדמנויות שונות, כאשרחקירות אלו לא תועדו באופן חזותי, וחלקן אף לא תועדו כלל. לשיטתו, באותן חקירות "הלעיטו" חוקרי המשטרה את ינקו בגרסה המפלילה את המערער, תוך שדאגו "להנדס" את גרסאותיו הקודמות במקומות שבהם נסתרו מחומר הראיות.

תימוכין לכך מבקש המערער למצוא במספר נקודות שבהן, לטענתו, גרסתו של ינקו אינה מתיישבת עם הראיות האובייקטיביות בתיק. הנקודה הראשונה – עניינה בעדות ינקו שלפיה ביקש מישי לתקוף את המתלונן בשנת 2015, הנסתרת מהודעת ישי, שהוגשה בהסכמה, לפיה ינקו ביקש ממנו בעבר לתקוף אדם שהוא "גרריסט או מכונאי" מהעיר ראשון לציון, ולא את המתלונן.

הנקודה השניה- קשורה לאופן המדויק שבו מסר המערער את התמורה לניקו, אשר ביחס אליו גרסת ינקו כפי שתועדה בזיכרון הדברים המשטרתי מיום 27.1.2016 אינה תואמת את עדותו בבית המשפט. הנקודה השלישית- עוסקת בעדות ינקו כי המערער חיפש מידע אודות המתלון במרשתת באמצעות המחשבים שברשותו, בניגוד לממצאים שעלו מחיפושים שנערכו במחשבו האישי והמשרדי של המערער.

עוד נטען, כי המשטרה ניסתה לגונן על גרסת ינקו, בין היתר, בכך שהחליטה שלא לעמת אותו עם ישי באשר לפער בין גרסאותיהם; ובכך ש"העלימה" ראיות שונות המערערות את גרסתו, ובפרט, את התיעוד הקולי משיחתם של ישי וינקו, בו נשמע ישי שוטח את גרסתו לפיה שנתיים עובר לאירוע התקיפה ביקש ממנו ינקו לפגוע באדם אחר, כמצוין לעיל.

מכל מקום נטען, כי לא נמצא כל "סיוע" לעדות ינקו באשר לליבת המחלוקת בין הצדדים, קרי, האם המערער ביקש מינקו לתקוף את המתלון. הודגש בהקשר זה, כי לאורך כל שנות היכרותם סייע המערער לינקו ש"הסתבך" באופן עקבי, ובכלל זה העביר לו סכומי כסף שונים ואף רכש עבורו כרטיסי טיסה לחו"ל. משכך, אין לראות בניסיונו של המערער לסייע לינקו לרכוש כרטיס טיסה על מנת להימלט מחקירת המשטרה, או בנכונותו לשלם את שכר טרחת עורך דינו כדי ראיות המסבכות אותו בהזמנת תקיפת המתלון.

עוד הרחיב המערער בטענותיו באשר לסבירות גרסתו של ינקו. בין היתר נטען, כי בניגוד לטענתו, מחזור רווחי המערער עלה מאז שפתח המתלון את עסקו בצמוד אליו, וממילא לא סביר כי המניע של המערער לפגוע במתלון התבסס על חששו מתחרות ששררה ביניהם; וכי בדיקה שנערכה בחשבונות הבנק של המערער על ידי המשטרה לא העלתה מקור אפשרי להחזקת סכום הכסף שנטען כי נמסר למערער כתמורה על התקיפה.

המערער הוסיף והלין נגד החלטות הביניים שהתקבלו בהליך, ובפרט על המועד שנקבע לניהול חקירתו הנגדית של ינקו, בעתשטרם קיבל לידיו את מלוא חומר החקירה הרלוונטי.

11. מנגד, המשיבה סומכת ידיה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, תוך שהיא מדגישה כי עסקין בערעור על ממצאי מהימנות מובהקים. לשיטתה, אין די בציון מספר נקודות בשולי עדותו של ינקו, שבהן לא דיין בדבריו, כדי להעיב על הערכת מהימנות עדותו כולה, ובפרט לנוכח התרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית מאותות האמת שנגלו בעדותו, ובשים לב לראיות הרבות שנמצאו כסיוע לעדות זו.

המשיבה חולקת מכול וכול על טענות המערער שעניין ב"העלמת" ראיות מצד חוקרי המשטרה, ובהשפעה בלתי כשרה מצד חוקרי המשטרה על עדותו של ינקו. בפרט נטען, כי אך בשל כשל טכני נמנע מחוקרי המשטרה להקליט את שיחתם של ישי וינקו, וכי אין כל בסיס לטענות המערער בדבר "העלמתה" של הקלטה זו.

נוסף על כך נטען, כי ינקו העיד באופן ברור שהמערער ביקש ממנו לתקוף את המתלון תמורת 20,000 ש"ח, ואף הגהאת הרעיון להוציא את המתלון מביתו בשעת לילה מאוחרת באמצעות קריאה לעזרתו להציל חיה פצועה. בנסיבות אלו, לנוכח מעורבותו

העמוקה של המערער החל משלב ייזום התקיפה ותכנונה, וכלה במתן תשלום בגינה לאחר שהתבצעה – נטען כי מעשיו עולים בבירור כדי ביצוע בצוותא.

לבסוף נטען כי לא נפל כל פגם בהחלטות הדיוניות שעניינן במועדים שנקבעו לחקירתו הנגדית של ינקו, ומכל מקום, ככל שהמערער היה סבור כי קיים צורך בזימונו של ינקו לשוב ולהעיד לאחר שהגיע לרשותו חומר חקירה נוסף, היה עליו להגיש בקשה מתאימה לזמן את ינקו בשנית אל דוכן העדים.

דיון והכרעה

12. לאחר שעייתי בערעורים על נספחיהם, ושמעתי את טענות הצדדים בהרחבה בדיון שהתקיים לפנינו, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

13. כידוע, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה מהעדויות שנשמעו לפניו באופן בלתי אמצעי, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן, ובפרט כאשר התעלמה הערכאה הדיונית מפרטים מהותיים בחומר הראיות, או שמסקנתה חסרת כל היגיון (ע"פ 9352/99 יומטוביאן' מדינת ישראל, פ"דנד(4) 632, 645 (2000)). כלל זה שריר וקיים אף כאשר עסקין בעדותו של "עד מדינה" (ע"פ 8005/04 אברוטין' מדינת ישראל, פסקה 21 לחוות דעתו של השופט ד' חשין(29.3.2007)).

14. בנסיבות המקרה דנן, איני סבור כי יש בטענות המערער כדי להצדיק את התערבותו בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, אשר התרשם באופן ישיר מעדות ינקו ומעדות המערער, כמו גם מיתר הראיות שבאו בפניו. בית המשפט המחוזי דן באריכות רבה בטענות המערער ודחה אותן אחת לאחת, תוך שמסקנתו מתיישבת היטב במארג הראיות הכולל. משכך, לא מצאתי להתערב במסקנותיו של בית המשפט המחוזי הן ביחסלמהימנותעדויות של ינקו והן באשרלקשיים שנתגלעו בעדות המערער.

14. ואולם, בכךלא תמה הדרך. סעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסחחדש], התשל"א-1971 מורה אותנו כי אין להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה של שותף לעבירה שהוא עד מדינה, אלא אם נלווית לעדות זו תוספת ראיתית מסוג סיוע. ביסוד דרישה זו ניתן למנות, בין היתר, את הטעמים הבאים: קיומו של חשש מובנה לפיו עד המדינה עלול להעיד עדות שקר כדי להימלט מהעונש הצפוי לו או כדי לקבל את טובת ההנאה שהובטחה לו; והעובדה כי עד המדינה חשוד על השקר באופן טבעי בהינתן מעורבותו הפלילית (ע"פ 1361/10 מדינת ישראל' זגורי, פסקה 2 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר(2.6.2011); להלן: ענין זגורי).

כידוע, על מנת שתוספת ראיתית תעלה כדי סיוע, עליה לבוא ממקור עצמאי ונפרד מהעדות שלה היא נועדה לסייע; להיות בעלת יכולת לסבראת הנאשם בעבירה שבגינה הוא עומד לדין; ולהתייחס לנקודה מסוימת אשר עומדת בליבת המחלוקת שבין הצדדים (ע"פ 2854/18 משהנ' מדינת ישראל, פסקה 54 (27.8.2019)). עם זאת, ככל שעדות עד המדינה זוכה להערכת מהימנות גבוהה יותר, כך נדרשות ראיות סיוע בעלות משקל נמוך יותר, ולהיפך (ע"פ 486/16 שירזי' מדינת ישראל, פסקה 38 (13.9.2018);

יניב ואקי דיני ראיות 437-438, 745 (2020)).

15. לאחר שעיינתי בחומר הראיות נחה דעתי כי הונחה תשתית ראייתית מספקת לכך שהיוזמה לתקיפה היתה של המערער, הוא שהגה את דרך ביצועה ואף הבטיח לשלם תמורתה. ראיות אלו, בפרט בהצטברן יחד, מחזקות את גרסת ינקו, ומקיימות את דרישת הסיוע לעדותו.

מחומר הראיות כולו מצטיירת התמונה הבאה, באשר לאירועים שהתרחשו מיד לאחר המעשה:

בלילה שבין 24-25 בנובמבר 2015 הותקף המתלונן. ינקו עודכן בדבר לקראת השעה 03:00 לפנות בוקר, ומספר שעות לאחר מכן הוא כבר ניסה להשיג את המערער בטלפון 6 פעמים (!) כדי לשוחח עמו. בהמשך לכך אכן המערער בשעה 10:40 בדרכו לביתו, ואילו ינקו אכן בשעה 10:13 במרחק נסיעה קצרה מבית המערער. נתונים אלה מתיישבים עם עדות ינקו ביחס למועד הפגישה בה העביר המערער את התשלום הראשון לינקו. כעולה מהראיות הסיגינטיות, זמן קצר לאחר מועד הפגישה בין השניים (לפי גרסת ינקו), שוחח ינקו עם בן, וכשעה ומחצה לאחר מכן נפגש עמו, באופן המתיישב עם עדות ינקו שלפיה העביר לבן את הכסף שקיבל מהמערער.

עוד עולה מהראיות הסיגינטיות, כי למחרת היום, בשעת ערב, התקיימו ארבע שיחות בין המערער לינקו, שלאחריהן אכן ינקו והמערער באותו מקום, כאשר לגרסת המערער הוא שהה בביתו אותה שעה (ראו עמ' 47 להכרעת הדין; לענין זה, איני מקבל את טענות המערער באשר לחוסר היתכנותה של פגישה בינו לבין ינקו, בהתבסס בין היתר על חוות דעת שהוגשה מטעמו (נ/7), שכן אלומופנות נגד ממצאי עובדה שנקבעו בבית המשפט המחוזי בסוגיה זו, אשר לא נמצא בהם פגם המצדיק התערבות).

כשבועיים לאחר אירוע התקיפה, בלילה שבין 8-9 בדצמבר 2015, הסיק ינקו כי המשטרה בעקבותיו כתוצאה מתרגיל חקירה שנערך לו. בבוקר המחרת פנה ינקו אל המערער וביקש ממנו כסף כדי לרכוש כרטיס טיסה בדחיפות. לא זו בלבד שהמערער נענה לבקשה זו, אלא שהוא אף הבטיח לינקו כי ישלח לו כספים "לאיפשהו באירופה" כדי שיוכל להגיע לביתו בקנדה (עמ' 530 לפרוטוקול הדיונים בבית המשפט המחוזי), ואף חיפש אחר דרכים להעביר לו כסף באמצעות חברת "ווסטרן יוניון" (ת/45 נספח 5). ינקו נסע מבית המערער לשדה התעופה, ובמקביל, המערער התקשר לחברת הנסיעות "הדקה ה-90" (ת/138) ואף ביצע חיפוש באתר המרשתת של חברה זו (ת/45 נספח 1).

מאוחר יותר באותו היום נעצר ינקו בשדה התעופה, והמערער קיבל הודעת SMS המכילה כתבה שלפיה נעצר אדם בשדה התעופה בקשר עם תקיפת המתלונן (ת/144). בהודעתו במשטרה מיום 17.12.2015 מסר המערער כי ברגע שראה את הפרסום ניחש שמדובר בינקו (עמ' 60 ש' 29-30 לתמליל ת/3; באמרה זו ראה בית המשפט המחוזי "אמירה תמוהה של הנאשם [המערער - י' א']", שקרובה להודאת בעל דין, ראו עמ' 26 להכרעת הדין). המערער קרא בכתבה כי עו"ד ברהום מייצג את אחד החשודים בפרשה, ומיד ערך חיפוש במרשתת אחר פרטיו של אותו עורך דין (ת/45 נספח 1).

התנהגותו המפלילה לאחר מעצרו של ינקו מסבכת אף היא את המערער: ביום 13.12.2015, ארבעה ימים לאחר שינקו נעצר, חיפש המערער במרשתת "עורך דין פלילי" בעבור ינקו, ואף ערך חיפוש נוסף לפיהמילים "קשירת קשר מהי" ו"קשירת קשר עונש" (שם), באופן שיש בו כדי להצביע על מעורבות עמוקה מצדו במעשיו של ינקו.

הנה כי כן, חומר הראיות מספק סיוע לעדות ינקו, לפיה המערער היה מעורב עמוק עד צוואר בתקיפת המתלון, ידע עליה מבעוד מועד, ולמעשה הוא זה ששלח את ינקו לבצע את התקיפה, בעבור תמורה כספית.

16. מקובלת עלי טענת המשיבה, כי הראיות המצביעות על מניעי המערער לפגוע במתלון, מהוות אף הן "סיוע" רב עוצמה לעדות ינקו.

כעולה מאותן ראיות, אשר פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, המניע העיקרי למעשי המערער הוא התחרות העסקית עם המתלון, אשר פתח מרפאה וטרינרית במרחק של דקות נסיעה ספורות ממרפאתו שלו, שנהנתה במשך עשרים שנה מבלעדיות בעיר בית שמש. המתלון העיד בענין זה, כיצד ניסה המערער להניאו מכך, תוך שאמר לו "פה אולי נדרוך על הרגליים אחד של השני" (עמ' 149 לפרוטוקול). בפועל, כך העיד המתלון, רבים מלקוחותיו של המערער עברו לקבל שירותים במרפאתו, והיחסים בין השניים הידרדרו, עד כדי כך שהמערער החל להשמיץ את המתלון במרשתת ובקרב לקוחותיו על השתתפותו בניסויים בבעלי חיים, ואף "השוויתי אותו לציקלון בי" (ת/3, בעמ' 48). מהראיות שהציגה התביעה, עלה כי לא היתה זו הפעם הראשונה שבה חששו של המתלון מפני תחרות עסקית הביא אותו לדפוס פעולה של איומים והשמצות (ראו עדותה של ד"ר מאיה קמחי, בעמ' 448-449 לפרוטוקול).

אין זה מיותר להזכיר, כי ינקו עצמו לא הכיר את המתלון, וממילא לא היה לו כל אינטרס עצמאי לפגוע בו. ינקו העיד כי שמע מהמערער שהמתלון "גורם לו להפסדים, חוסר רווחיות, ירידה ברווחיות. הפסדים והתדרדרות במצב הכלכלי" (עמ' 32 לפרוטוקול). המערער טען אומנם, כי הקמת המרפאה המתחרה לא היוותה תחרות עסקית עבורו, שכן היא לא הביאה לירידה בהכנסותיו, אך גרסה זו לא נתקבלה על ידי בית המשפט המחוזי בהיותה "תמוהה" (עמ' 36 להכרעת הדין), בין היתר בשל כך שהמערער עצמו העיד בחקירתו הנגדית כי "כן, גם פחדתי, גם פחדתי מהפגיעה הכלכלית אבל הרבה פחות. יותר כעסתי" (עמ' 662 לפרוטוקול). כך או כך, אף אם בפועל לא גרמה הקמת מרפאת המתלון לירידה בהכנסותיו של המערער, די בראיות שהוצגו על מנת ללמד על חששו של המערער מפני תחרות מצד המתלון, ועל האיבה שחש כלפיו, ובכך יש כדי לשמש מניע אפשרי למעשה התקיפה.

17. היעדר מהימנותו של המערער, כפי שהתרשם בית המשפט המחוזי, תומך אף הוא בעדות ינקו.

בפרט קבע בית המשפט המחוזי, כי עדות המערער אינה אמינה בכל הנוגע ליחסיו עם ינקו, כאשר בנקודה זו הציג המערער גרסאות סותרות. בקשר לכך נקבע כי המערער "ביקש לנסות ולאחוז בחבל משתי קצותיו, ולנתר מגישה חיובית לינקו לגישה הפוכה, רצוא ושוב, ובדרך שאף עתידה הייתה לפגוע קשות במהימנותו" (עמ' 29 להכרעת הדין). בהקשר זה, דחה בית המשפט את גרסתו הכבושה של המערער, שנשמעה בשפה רפה במהלך עדותו, לפיה חשש מינקו ומניסיון סחיטה מצידו; וקבע כי מערכת היחסים ההדוקה בין השניים מחזקת את המסקנה שינקו לא היה מעליל על המערער עלילת שווא שבדה מליבו.

גם בשלב הערעור, לא סיפק המערער כל הסבר המניח את הדעת לשאלה, מדוע זה יבחר ינקול הפליל דווקא אותו, לאחר שקיבל ממנו תמיכה רבה כל כך במשך השנים? שאלה זו, שנתרה ללא מענה, יחד עם הבושה הכנה שהביע ינקו מהפללת המערער - מיטיבו - מחזקות את המסקנה כי המערער הוא אכן שולחו של ינקו.

18. ועוד זאת, והיא העיקר. במהלך ניהול משפטו כפר המערער מכל וכל בהאשמות שיוחסו לו, וטען כי אין לו כל קשר לתקיפת המתלון, כי מעולם לא ביקש מינקו לפגוע בו, לא הבטיח לו תשלום תמורת התקיפה, ולא היה מעורב בהכנות לביצועה בכל דרך שהיא (ראו לדוגמה בעמ' 484-485, 531 ו-739-740 לפרוטוקול).

הכחשת המערער היתה גורפת. המערער לא טען למשל, כי הוא התלון בפני ינקו על הקשיים הכלכליים שגרמה לו התחרות העסקית עם המתלון, אך לא ביקש מינקו לסייע לו בענין; או כי ינקו עצמו התנדב מרצונו לפגוע במתלון, וכי אף שאמר זאת למערער, זה האחרון לא העלה בדעתו שינקו יבצע את תכניתו. בנסיבות אלה - כאשר התביעה הציגה רשת של ראיות שנטויות סביב המערער, המסבכת אותו בדיעה על התקיפה ופרטיה, ובנסיון למלט את שלוחו מן הדין, וכאשר ההגנה לא הציגה תזה אפשרית כלשהי לפרשנות אותן ראיות מפלילות, המסבירה בדרך אחרת, ולו דחוקה, את חפות המערער - בדין נקבע כי אשמתו הוכחה מעל לספק סביר.

19. סיכומם של דברים, מכלול הראיות שפורטו לעיל, ממגוון רחב של מקורות מוצלבים, מסבכות את המערער, ומאמתות את גרסת ינקו בכל הקשור למעורבות המערער בתקיפת המתלון. בנסיבות אלה, אף אם נפלו אי-דיוקים כלשהם בשולי עדותו של ינקו, איני סבור כי יש בהם כדי לעורר ספק סביר באשמתו של המערער.

20. לא נעלמו מעיני טענות המערער ביחס להיעדר תיעוד חזותי של התשאלים שנערכו לינקו לקראת החתימה עמו על "הסכם עד מדינה". התנהלות זו מנוגדת להוראות המחוקק בסעיף 7(1) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002; ולפסיקה שהתפתחה בענין זה במשך השנים (וראו גם ענין זגורי, בפסקאות ט"ז-ל"ו לחוות דעת השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין).

בית משפט זה עמד בעבר על חשיבות התיעוד החזותי של חקירות חשודים, וזאת על מנת לאפשר "חרכי הצצה" אל הנעשה בחדרי החקירות, דרכם תוכל הערכאה הדיונית, ואף ערכאת הערעור - היה ותידרש לכך - לבחון את האינטראקציה שבין החוקר והנחקר ולעמוד על סימנים באשר למהימנותו של האחרון; וכן כדי למנוע העלאת טענות סרק כנגד אופן ניהול החקירה (רע"פ 4142/04 מילשטיין' התובעה צבאי, פסקה 25 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (14.12.2006)).

מרבית טענותיו של המערער הן לפנינו הן בערכאה הדיונית, עסקובאותן חקירות של ינקו, שבהן, כך נטען, "הלעיטה" אותו המשטרה בגרסה המפלילה את המערער. ינקו עצמו אף העיד במהלך חקירתו הנגדית כי קרה לא אחת שנאלץ לתקן את חוקרי המשטרה כאשר כתבו דברים שונים מאלו שאמר להם (ראו לדוגמה עמ' 79 לפרוטוקול).

יש לראות חומרה רבה בהתנהלות חקירתית שכזו, אשר למרבה הצער חוזרת על עצמה בתיקים שונים, ואשר לא רק מנוגדת

להוראות הדין אלא גם מונעת מבית המשפט את האפשרות לצפות בחקירה ולהתרשם באופן בלתי אמצעי ממנה. לא זו בלבד, אלא שהיעדר תיעוד מלא של החקירה מעורר, ובצדק, טענות רבות מצד הסניגוריה, אשר בירורן מצריך התדיינויות מיותרות המסיטות את ההליך ממסלולו ומאריכות את משך המשפט.

יחד עם זאת, בנסיבות המקרה דנן שוכנעתי כי קיימות ראיות רבות שיש בהן כדי לסייע לעדות ינקו, ומשכך איני סבור כי היעדר תיעוד חזותי של חקירותיו גרם למערער לעיוות דין. ואולם, לא מן הנמנע כי בנסיבות אחרות, יהיה במחדל חקירה מסוג זה כדי להטות את הכף לזכות המערער (וראו ע"פ 4936/11 ישועהנ' מדינת ישראל, פסקאות 43-44 לחוות דעתו של השופט (כתוארו אז) ח' מלצר (31.12.2012)).

21. סיכומם של דברים, לנוכח עדותו המהימנה של עד המדינה, אשר נמצאו לה ראיות סיוע רבות בהתנהגותו המפלילה של המערער; במישור הסיגינטי; במניעי המערער לפגוע במתלונן; ובהיעדר מהימנותו של המערער, בין היתר בכל הנוגע למערכת היחסים שלו עם ינקו - בדין הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער במיוחס לו, ואין להתערב בהכרעת דינו.

הערעורים על גזר הדין

22. טענתו המרכזית של המערער, בתמצית, היא כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר השווה את עונשו לעונשם של יתר המעורבים בפרשה, מאחר שאף לפי עדות ינקו, המערער "הסתפק" בשבירת ידו של המתלונן, בעוד שהתוקפים החליטו מטעמיהם לפגוע בו באורח קשה יותר, וממילא מוצדק להטיל עליהם עונש חמור יותר.

23. המשיבה מצידה מלינה על קביעתו של בית המשפט המחוזי בגזר דינו כי מתחם העונש שנקבע ליתר התוקפים הולם אף את מעשיו, שכן לשטתה, העובדה שהמערער יזם את התקיפה, במטרה לסלק תחרות עסקית בכוח הזרוע, יש בהכדי להצדיק החמרה נוספת בעונשו מעבר לעונש שנגזר על שותפיו לעבירה.

24. בענין לברוב, הדגשתי את החומרה הרבה במסכת האירועים האלימה של תקיפת המתלונן, במיוחד על רקע ניצול טוב ליבו ומסירותו של המתלונן לעבודתו כוואטריר אשר נכון היה לצאת מביתו באישון לילה על מנת לסייע לחיה פצועה במצוקתה. ציינתי, כי שכירי החרב שנשלחו לתקוף את המתלונן "לא גילו אף קורטוב מאותה חמלה ורגישות אנושית שהפגין, אלא להיפך, חבטו בו ללא רחם, היכו אותו עד זוב דם ושברו את עצמותיו, עד כדי כך שרעייתו התקשתה לזהותו" (שם, בפסקה 10 לפסק דיני).

המערער דנן הוא היוזם והמחולל של מזימה אכזרית זו.

משכך, מצאתי טעם רב בטענת המשיבה כי נסיבות עניינו של המערער חמורות מאלה של יתר התוקפים, וזאת על אף

שהמערער לא היכה את המתלונן באגרופיו. אכן, אין להמעיט מחומרת המעשים המיוחסים לשותפיו של המערער, אשר פעלו כ"שכירי חרב" והיכו את המתלונן באכזריות רבה בכל חלקי גופו (וראו בענין לברוב בפסקאות 10-11 לפסק דיני). ואולם, לטעמי בנסיבות עניינו של המערער יש בהן משום חומרה מיוחדת, הן לנוכח היותו "הרוח החיה" מאחורי התקיפה הן בשל ניסיונותיו החוזרים ונשנים לשכנע את ינקו להוציאה אל הפועל (שכן כזכור, כבר בשנת 2014 ביקש המערער להיעזר בינקו לצורך כך).

איני מקבל את הטענה לפיה מאחר שהמערער ביקש מינקו לשבור למתלונן את ידו "בלבד", הרי שאין להטיל עליו את האחריות למלוא תוצאות התקיפה. לטעמי, המערער יכול וצריך היה להביא בחשבון כי המתלונן עשוי להילחם על נפשו, כפי שאכן אירע, וכי הפגיעה בו לא תהא מדודה ומדויקת. יוזכר כי המערער ביקש מינקו לשכור עבורו "שכירי חרב" שיפגעו במתלונן. מעשיהם של אלו אינם עולים בדרך כלל כדי פעולה "כירורגית", ומשכך, היה על המערער לצפות כי התקיפה עלולה להסתיים בתוצאה חמורה באופן משמעותי מהתוצאה שאותה "הזמין".

בנסיבות אלו, ואך משום שאין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין עם הנאשם, אני סבור כי יש לקבל את ערעור המשיבה ולהעמיד את עונשו של המערער על 9 שנות מאסר בפועל, חלף 7 שנות מאסר בפועל שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי. עונש זה, החורג אך במעט מהעונש החמור ביותר שנגזר על מי מהמעורבים בפרשה זו, יש בו כדי לשדר מסר חד וברור באשר לחומרה היתירה הגלומה במעשי המערער.

25. סוף דבר, אציע לחברי לדחות את הערעור בע"פ 3037/19 על שני חלקיו, ולקבל את הערעור בע"פ 2947/19 כך שיושת על המערער עונש של 9 שנות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. יתר רכיבי הענישה יותרו על כנם.

ש ו פ ט

השופטע' גרוסקופף:

אני מצטרף לעמדת חברי, השופט יוסף אלרון, בכל הקשור לדחיית הערעור בעניין הכרעת הדין, אך נאלץ לחלוק עליו לעניין קבלת ערעור המדינה בעניין גזר הדין.

אכן, התנהגותו של המערער ראויה לכל גינוי. הזמנת תקיפה נגד יריב עסקי-אישי היא דרך פעולה שפלה ובזויה, המצדיקה הטלת ענישה משמעותית ומרתיעה. כך, גם אם מביאים בחשבון את עברו הנקי של המערער, ואת ההשלכות הקשות שיתלוו להרשעה ולענישה זו על המשך חייו. כמי שנושא באחריות לנכויות הפיזיות והמנטליות הקשות שהוטלו במתלונן על פי הזמנתו, על המערער לשאת בתשלום הנגבה על ידי המשפט הפלילי, בדמות מאסר לתקופה ממושכת וארוכה – ענישה משמעותית לפוגע ההולמת את מידת הנזק שגרם לנפגע.

העונש שהוטל על המערער בידי בית המשפט קמא – שבע שנות מאסר מאחורי סורג ובריח – הוא בעיני עונש ראוי ההולם עמוד 12

את חומרת מעשיו. אומנם, כטענת ההגנה, זהו עונש גבוה מזה המוטל בגין מעשי תקיפה בהם אנו נתקלים לצערנו בשגרה, ואולם מאפייניו הייחודיים של המקרה מצדיקים מידת חומרה יתרה זו. אין זהו אירוע ספונטני הנובע מהתחממות יצרים; אף לא סכסוך מתמשך שהתדרדר לשימוש ב אלימות; המדובר בתקיפה אלימה, שתוכנה והזמנה על ידי המערער, במטרה לפגוע במתחרה עסקי, שהתנהגותו ועסקיו היו לצנינים בעיניו. הכיעור שבמניע; התכנון הקר; הביצוע האלים; התוצאה הפוגענית - כל אלה מצדיקים עונש החורג מזה שמוטל על תוקפים בתיקים "שגרתיים", והתואם בחומרתו את ייחודו של המקרה דנן.

חברי, השופט אלרון, סובר כי לא ניתן להסתפק בכך, וראוי להחמיר בדינו של המערער מעבר לכך, כפי שדרשה המשיבה. הטעם המרכזי לערעור המדינה על קולת העונש הוא שלגישת המשיבה אשמתו של המערער חמורה מזו של התוקפים, ועל כן מתחם הענישה בעניינו צריך להיות שונה, וגבוה יותר, מזה שנקבע בעניינם. חברי מאמץ עמדה זו, וקובע כי התנהגות המערער שלפנינו מצדיקה לייחס לאשמתו משנה חמורה אף בהשוואה לזו שיוחסה למעשי התוקפים עצמם. על עמדה עקרונית זו אינני מבקש לחלוק. ואולם, בבואנו לבחון את שיקול אחידות הענישה במסגרת ערעור, אין אנו עוסקים בבחינה יחסית של המתחמים שנקבעו בעניינם של מעורבים שונים באותה פרשיה, אלא בבחינת העונש שהושת על המערער שלפנינו בהינתן העונש שהוטל על שותפיו. במסגרת זו עלינו להביא בחשבון את מכלול שיקולי הענישה, ובכללם גם כאלה שאינם נוגעים למעשה, אלא לעושה. לפיכך, גם אם מקובל עלינו שאשמתו של המערער גבוהה מזו של התוקפים, עדיין יש לזקוף לזכותו את נסיבותיו האישיות המקלות - עסקין באדם שזו לו הסתבכותו הראשונה בפלילים, וממילא מאסרו הראשון, בעוד שליתר התוקפים עבר מכביד, אשר נזקף לחובתם. בהביאי בחשבון שיקול זה, ובהינתן הכלל שאין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אינני סבור כי נחצה במקרה זה הרף המצדיק התערבותנו - לא על דרך של הקלה עם המערער, ולא על דרך ההחמרה עמו.

טרם סיום אבקש להצטרף ולחדד את דבריו של חברי ביחס למחדלי החקירה שנפלו בתיק זה ביחס לתיעוד חקירותיו של עד המדינה. אעשה כן על דרך של ציטוט מדבריו הנכוחים של השופט מנחם פנקלשטיין, שפרש לאחרונה מכס השיפוט בבית המשפט המחוזי בלוד, המתייחסים לחשיבות הרבה של תיעוד חקירות חשודים בהתאם להוראות הדין, ולסיכונים הכרוכים בהפרתה של חובה זו:

"הוכחה לפנינו, למרבית הצער, שיטת חקירה הכוללת חקירתם של חשודים בביצוע עבירות חמורות, באופן שאינו מתועד חזותית כלל, שלא כדין. דרך חקירה כזו פוגעת באופן מהותי ביכולתו של בית המשפט לדעת כיצד התנהלו באמת חלקים מהותיים של החקירה, וזאת בניגוד לכוונתו הברורה של המחוקק. עמדתו בהרחבה על דרך ביטוי של פגם זה בחקירה שלפנינו, משמעותו ותוצאותיו. מאחר שמדובר בחקירות הנעלמות מעינינו, אין אנו יכולים לדעת מה היה אורכן, והאם הופעלו בהן לחצים, איומים, או אמצעי פיתוי והשאה אסורים. החשש הוא שאם נקטו החוקרים אמצעי חקירה פסולים על פניהם, נעשה הדבר בחלק הסמוי מן העין, ולא בחלק הגלוי של החקירה. חשיפתו של התשואל הנעלם מערערת את ההנחה בדבר תקינותה של החקירה כולה. מובנת לי לחלוטין חשיבותה של המשימה לחקור היטב אירוע רצח כה חמור, ואולם כידוע המטרה איננה מקדשת את כל האמצעים. יתר על כן, חשיפתו של תשואל נעלם עלולה להביא לכך שבית המשפט לא יוכל לשלול, ולו מפני הספק, את טענת הנחקר בדבר אמצעים בלתי חוקיים שננקטו נגדו באותו פרק זמן של חקירה, כפי שנעשה במקרה זה, ולכך יש משמעות רבה."

(תפ"ח (מרכז) 10101-11-09 מדינת ישראל נ' ע' ש', פסקה 530 (29.11.2015)).

ובשינויים המתאימים הדברים נכונים גם בעניינו. העדר תיעוד כמתחייב על פי חוק למכלול חקירותיו של חשוד ההופך לעד מדינה מקשה על בית המשפט לעמוד על הטעמים העומדים מאחורי עדותו המפלילה נגד שותפיו, ועל תקינות המהלך שהביא לחתימת הסכם עד המדינה עמו. כנגזר מכך, עלול התיעוד החסר או החלקי לפגום ביכולת של בית המשפט לתת אמון בגרסתו של עד המדינה, ובמקרים מסוימים, אף להביא לדחיית עדותו על ידי בית המשפט. בעניינו, כפי שמראה חברי, אין תוצאה זו נדרשת, בשל קיום ראיות משכנעות התומכות ומבססות את עדות עד המדינה, ומסירות ספק בדבר אשמתו של המערער. ואולם, ראוי להן לרשויות החוקרות כי יסיקו לאלתר את הלקחים המתחייבים, ויקפידו הקפדה ראויה ומתבקשת על קיום חובות תיעוד החקירה, כפי שנקבעו על ידי המחוקק.

לאור האמור, לו תשמע דעתי, נדחה הן את ערעור המערער הן את ערעור המשיבה, ונותיר את הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט קמא על מכונן.

ש ו פ ט

השופט ע' ברון:

אף אני מצרפת את הסכמתי לחוות דעתו של חברי, השופט י' אלרון, שלפיה דין הערעור על הכרעת הדין להידחות. אשר לגזר הדין – חברי היטיבו להביע את שאטהנפש ממעשהו הנפשע של המערער. כך משעה שבקור רוח ותמורת תשלום, שכר "שכיריחרב" באמצעות מי שהיה חברו והפך לעד מדינה, כדי להוציא לפועל את זממו ולפגוע במתלונן. כל "חטאו" של המתלונן היה היותו מתחרה עסקי של המערער, שניהם רופאים וטרינרים. התוקפים שנשכרו למשימה זימנו את המתלונן בשעת לילה למקום מבודד באמתלת שווא, שם הפליאו בו מכות בכל חלקי גופו והשליכו לעברו אבנים. כתוצאה, נגרמו למתלונן חבלות קשות שבגינן אושפז למשך שבוע ימים בבית חולים ואף נזקק לניתוח ביד שמאל; ומתווספת לכך הפגיעה הנפשית המתלווה מטבע הדברים לאירוע כה טראומטי. הכיעור והתעוזה שבמעשים, השפלות והאלימות, מחייבים עונש בהתאם, ואמנם המערער נדון ל-7 שנות מאסר בפועל. כחברי השופט ע' גרוסקופף אני סבורה כי העונש שהושת על המערער הוא עונש משמעותי והולם, גם בראי העונשים שהושתו על האחרים המעורבים בפרשה; הוא אינו מצדיק את התערבותנו כערכאת ערעור, בוודאי לא לקולה כעמדת המערער, גם לא לחומרה כעמדת המשיבה. והתוצאה היא שהן הכרעת הדין הן גזר הדין יוותרו בעינם.

ש ו פ ט ת

סוף דבר

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון לדחות את ערעור המערער בע"פ 3037/19 על הכרעת הדין וגזר הדין.

כן הוחלט ברוב דעות של השופטים ע' ברון וע' גרוסקופף, ובניגוד לדעתו החולקת של השופט י' אלרון, לדחות את ערעור המשיבה – המערער בע"פ 2947/19 על קולת העונש.

ניתן היום, י"ז בכסלו ה'תשפ"א (3.12.2020).

עמוד 14

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
